

potom žádal B-a o peníze, a ten mu je odepřel. Z toho prý plyne, že obchod uzavřel G. Na tom prý nic nemění okolnosti, které toto jednání provázely. Již první soud zjistil, že kupní smlouvu se žalobcem uzavřel G. Odvolací soud na tom zjištění nic nezměnil. Až potud má dovolatelka pravdu. Snaží se však dále dokázati, že prý je nesprávným názor odvolacího soudu, že žalovaná strana dodatečně schválila kup uzavřený G-em, jakoby byl uzavřen jejím jménem. Nebyla prý nucena jej schváliti. Nevěděla, že G. koupil prasata od žalobce. Neměla vůle do smlouvy vstoupiti. I tomu lze přisvědčiti, pokud se tyto vývody týkají majitelů firmy. Nelze však jim přisvědčiti, pokud se týkají postavení B-a k žalované straně a právních důsledků, které pro ni plynou z jeho jednání. Žalovaná strana přiznává, že B. byl jejím nakupovačem. Že obchody uzavřené B-em byly na její straně kupeckými obchody, plyne z okolnosti uvedené v rozsudku prvního soudu, převzaté odvolacím soudem, že firma Alois K. provozuje obchody s dobytčím. Tomu v řízení také nikdo neodporoval. Ustanovila-li ve své obchodní živnosti B-a za nákupčího — tedy k určitému druhu jednání — vztahovala se jeho plná moc na všechna jednání a právní činy, které sebou obyčejně přináší provozování takové živnosti (čl. 47 obch. zák.). Na základě této plné moci byl B. oprávněn nejen s prodávatelem přímo uzavírat smlouvy, nýbrž také vstupovati do smluv sjednaných jinými osobami. Vždyť obchod s dobytčím pravidelně s sebou přináší, že se mezi smluvní strany vsunují jiné osoby. Pro objem jeho plné moci bylo rozhodno, jak se jevila na venek. Pro žalobce bylo tudíž lhostejno, zda B. podle příkazu žalované k němu přišel jenom jako průvodčí automobilu, či jako posel, který přinášel G-ovi peníze, když mu to neoznámil. Jednal s ním jako se zástupcem žalované a pronesl při tom výroky, které odvolací rozsudek přesně uvádí. Odvolací soud tudíž právem uznal, že B. projevil k žalobci jasně vůli, že schvaluje koupí G-em uzavřenou jako koupí smluvenou jménem žalované, jinými slovy, že jejím jménem do ní vstoupil. Žalovaná je jeho jednáním zavázána doplatiti zbytek kupní ceny.

Čís. 7228.

Zmatečnost nesporného řízení (§ 16 nesp. říz.) zavinují jenom skutečnosti označené v § 477 čís. 1 až 6 a 9 c. ř. s. Za zřejmý rozpor se zákonem jest považovati, když soud přehlédnutím nebo nesprávným upotřebením nepoužil závazného zákonného předpisu tuzemského nebo cizozemského práva, pokud ho bylo dbáti podle ustanovení o místních hranicích materiálních právních norem.

Pro úpravu výživného nemanželského dítěte nelze použití předpisů §§ 13 a 144 platového zákona ze dne 24. června 1926, čís. 103 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 2. srpna 1927, R II 242/27.)

K návrhu nemanželského dítěte uložil soud první stolice nemanželskému otci, státnímu zaměstnanci, by platil na výživu dítěte mě-

síčně 300 Kč. K rekursu nemanželského otce rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel napadá usnesení rekursního soudu pro zmatečnost a zjevný rozpor se zákonem. V tom i onom směru však neprávem. Zmatečnost nesporného řízení (§ 16 nesp. říz.) zaviňují jenom skutečnosti označené v § 477, čís. 1 až 6 a 9 c. ř. s. Stěžovatel však odůvodňuje výtku zmatečnosti tím, že prý se přičí logickému usuzování a skutečnému stavu věci skutkové předpoklady napadeného usnesení, že nastaly podmínky pro novou úpravu vyživovacích nároků nezletilého Oldřicha Š-a, totiž zhoršení jeho poměrů nebo neobyčejné zlepšení poměrů žadatelových. Tím vytýká nesprávné ocenění přednesených skutečností a důkazů. Podle vývodů stížnosti smír o placení výživného v tomto případě nastoupil na místo rozsudku, kterým vlastně měl být rozřešen poměr mezi dítětem a stěžovatelem, že se tu tedy jedná o rozsouzenou věc a o vzájemně závaznou smlouvu, kterou nelze měnit usnesením v nesporném řízení. Bylo prý by to možné jenom sporem. Tato výtka poukazuje na zmatek podle § 477 čís. 6 c. ř. s. a § 42 j. n. poslední odstavec, že totiž byla projednána v nesporném řízení věc, která není předmětem nesporného soudnictví. Tomu by tak bylo, kdyby bylo v nesporném řízení rozhodnuto o právním základu smíru, totiž, zda lze stěžovatele pokládati za nemanželského otce Oldřicha Š-a. O to se však v tomto případě nejednalo. Smír sám předvídá možnost změny vyživovacího příspěvku. O tom, zda nastala taková možnost, má se rozhodovati podle § 16 I. dílčí novely k občanskému zákoníku v nesporném řízení. Konečně tvrdí stížnost, že je zmatečným uznání otcovství stěžovatelem v roce 1913 a důsledky, které se z toho vyvozují, protože prý již před tím (roku 1911) bylo o otázce otcovství právoplatně rozhodnuto tím, že jiný muž konkludentními činy uznal otcovství. Pro tyto předpoklady není ve spisech opory. Zmíněnou výtkou není také vytýkán zmatek, ale nepravda základu smíru. Dovolací stížnost tvrdí, že rozhodnutí rekursního soudu je ve zřejmém rozporu se zákonem, protože prý zákonodárce uznal, že platy úředníků nestačí na výživu dětí a proto prý jim na ně přiznal výživné. Je-li v napadeném usnesení vysloven jiný názor, odporuje prý zákonu. Požitkovými předpisy prý ustanovil zákonodárce výši výživného osobám, kterým se jí nedostává. Proto vytýká stížnost, že není správný názor napadeného usnesení, že úprava státních vyživovacích příspěvků nepřichází v úvahu pro výši výživného. Tím se snaží stížnost dokázati zřejmou protizákonnost napadeného usnesení. Ani v tomto směru není odůvodněna. Za rozpor se zákonem (§ 16 nesp. říz.) je považovati, když soud »přehlédnutím nebo nesprávným upotřebením nepoužil závazného zákonného předpisu tuzemského nebo cizozemského práva, pokud ho bylo dbáti podle ustanovení o místních hranicích materiálních právních norem« (Ott, Rechtsfürsorgever-

fahren, str. 252). Jinými slovy: Rozhodnutí odporuje zřejmě zákonu tehdy, když soud nedbá určitého předpisu zákona, který upravuje určitou otázku (viz sb. n. s. čís. 745). Pro úpravu výživného nemanželského dítěte přichází v úvahu § 166 obč. zák. Tomu napadené usnesení neodporuje. Předpisy požitkového zákona, v tomto případě zákona z 24. června 1926, čís. 103 sb. z. a n., upravují jiné poměry. Proto nelze jeho §§ 13 a 144 použít při rozhodování této záležitosti. Ostatními vývody dovolacího rekursu není doličován žádný uplatňovaný důvod § 16 nesp. říz. Proto mu nebylo vyhověno.

Čís. 7229.

Novela k advokátnímu řádu (zákon ze dne 31. ledna 1922, čís. 40 sb. z. a n.).

Předpisy §§ 4 a 5 zák. upravují různé případy a nelze je chápati kumulativně, nýbrž alternativně. Bývalý advokát v území, jež po státním převratu se stalo cizozemskem, vyhovující podmínkám § 5 zák., nepotřebuje svolení ministra spravedlnosti podle § 4 zák.

Zápis do seznamu advokátů jest potud konstitutivní, že bez něho nelze oprávněně vykonávati advokacii, nemá však toho významu, že bez výmazu ze seznamu nebylo by možno pozbyti vlastnosti advokáta, naopak advokát jím přestává býti, jakmile nastala některá ze skutečností, na kterou zákon váže pominutí advokacie.

Samostatná advokátní prakse rovná se »praktické právní službě u advokáta«.

(Rozh. ze dne 9. srpna 1927, R I 564/27.)

V ý b o r a d v o k á t n í k o m o r y v P r a z e zamítl žádost Dr. Jos. H-a o zápis do seznamu advokátů s tímto o d ů v o d n ě n í m: Byl jste podle předložených výkazů po 28. říjnu 1918 jako před tím advokátem mimo území republiky Československé. Výmaz Váš se stal 31. srpna 1920. Mohl byste tedy podle § 4 zák. čís. 40/1922 býti zapsán do seznamu zdejších advokátů jen, kdybyste vykázal všechny náležitosti zákonem tím nařízené a kdyby k tomu svolil, vyslechna advokátní komoru, ministr spravedlnosti. Mezi náležitostmi zákonem předepsanými jest však praktické zaměstnání v právní službě po dobu § 5 tohoto zák. Nejmnější požadavek § 5 jest pětiletá praktická právní služba u advokáta. Vy však dle výkazů předložených praxe té nemáte. Nevykázal jste tedy ohledně přípravné praxe náležitost zákonem nařízenou. Mimochodem poznamenáváme, že by bylo náležitostí československého občanství státního prokázati vysvědčením zemské správy politické. V a l n á h r o m a d a a d v o k á t n í k o m o r y v P r a z e nevyhověla odvolání Dr. Josefa H-a. D ů v o d y: Valná hromada připojuje se k názoru komorního výboru, že by po zákonu bylo zapotřebí, byste si opatřil svolení ministerstva spravedlnosti podle § 4 novely čís. 40/1922, kdyby se mělo jednati o zápis Váš do seznamu advokátů. Uznala však jako komorní výbor, že by Vám ani se svolením ministra spravedlnosti nebylo možno povolití zápis, protože nevykazujete pětiletou praktickou právní službu u advokáta,